

Nr 8.

Af herr **Malmberg**, om afsättande af en del af de genom spannmålstullar inflytande penningmedlen till en fond för bestridande af statens kostnader för en blifvande allmän ålderdomsförsäkring.

En af de viktigaste frågor, som ännu väntar på sin lösning, är den mycket omdebatterade, stora och för vårt lands befolkning så ytterst betydelsefulla frågan om en ålderdomspensionering. För denna frågas lyckliga lösning behöfves emellertid mycket penningar. Huru dessa lämpligast skola anskaffas, därom torde meningarna vara delade. På senaste tiden har försports, att man tänkt sig, att inkomsterna af ett blifvande tobaksmonopol — om detsamma anordnades i någorlunda öfverensstämmelse med tobaksmonopolskommitténs förslag — skulle kunna lämna det mesta af de miljoner kronor, som vore nödvändiga för att få ålderdomsförsäkringen genomförd. Men då det torde vara ovisst om och när detta tobaksmonopol kan komma till stånd och dessutom från många håll framförts tvifvelsmål därom, att staten af ett sådant monopol skulle kunna erhålla ens tillnärmelsevis så stor inkomst, som nämnda kommitté beräknat, torde det vara skäl att taga i öfvervägande, huruvida icke till staten inflyta några inkomster, från hvilka afsättning till en fond för bestridande af kostnaderna för allmän ålderdomsförsäkring lämpligen skulle kunna begynnas redan nästkommande år. Vid ett sådant öfvervägande har det synts mig, som om en sådan inkomst föreläge i de penningmedel, som tillflyta staten genom spannmålstullarna. Ända sedan dessa tullar infördes i vårt land, har tid efter annan mot desamma anmärkts, att de hårdast drabbade den fattigare delen af landets befolkning. Dessa tullar borde därför, ansåge man, antingen afskaffas eller,

om desamma vore nödiga för jordbruket, åtminstone till någon del användas till något socialt ändamål. Emellertid har — med undantag för de allra första åren efter dessa tullars införande — statskassans ställning varit sådan, att det är lätt att förstå, hvarför någon sådan användning icke kommit till stånd. Glädjande nog tyda nu vissa tecken på, att det till följd af åtskilliga samverkande orsaker skall bli möjligt att anslå åtminstone en del af dessa tullmedel till något socialt ändamål. Och det sociala ändamål, som här närmast borde komma i fråga, anser jag vara just ålderdomsförsäkringen. Jag har för min del tänkt mig, att hälften af de genom spannmålstullarna inflytande medlen skulle afsättas till en fond för bestridande af kostnaderna för ålderdomsförsäkringen. Någon vackrare och lämpligare användning af dessa tullmedel torde knappast kunna tänkas.

Jag förbiser visst icke, att kostnaderna för allmän ålderdomsförsäkring ingalunda skola kunna helt och hållet täckas af dessa tullmedel, men jag håller å andra sidan före, att de skulle utgöra ett ganska afsevärdt tillskott, som icke borde föraktas.

I anslutning till hvad jag här ofvan anfört, får jag vördsamt hemställa,

det Riksdagen måtte besluta, att till fonden för bestridande af statens kostnader, i och för en blifvande allmän ålderdomsförsäkring, skall i riksstaten från och med år 1914 afsättas hälften af de hvarje år genom spannmålstullarna inflytande penningmedel.

Stockholm den 24 januari 1912.

Klas Malmberg.
